

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 30. srpnja 2026.

Analiza presude

Šarac protiv Hrvatske
zahtjev br. 38309/21

čl. 3. Konvencije – zabrana mučenja

čl. 5. Konvencije – pravo na slobodu i sigurnost

***Dugotrajni nedostatak odgovarajućeg osobnog prostora
za vrijeme trajanja istražnog zatvora u Zatvoru u Zagrebu
uzrok povrede članka 3. Konvencije***

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud) zasjedajući u odboru od tri suca objavio je 11. lipnja 2026. presudu u predmetu podnositelja koji je tvrdio da mu je povrijeđeno pravo na zabranu mučenja zajamčeno čl. 3. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje: Konvencija) i pravo na slobodu i sigurnost zajamčeno čl. 5. Konvencije zbog duljine trajanja i neodgovarajućih uvjeta u istražnom zatvoru.

Podnositelj je 13. srpnja 2019. uhićen zbog sumnje da je kao član zločinačkog udruženja sudjelovao u krijumčarenju oko 600 kilograma kokaina iz Srednje i Južne Amerike u više europskih država te zbog nedozvoljenog posjedovanja oružja. Dana 14. svibnja 2020. Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (dalje: USKOK) je pred Županijskim sudom u Zagrebu podignuo optužnicu protiv podnositelja i sedam drugih osoba zbog ukupno jedanaest kaznenih djela. Tijekom postupka šest suokrivljenika priznalo je krivnju te su protiv njih donesene presude na temelju njihovog sporazuma s USKOK-om, dok je postupak nastavljen protiv podnositelja i još jednog okrivljenika. Optužno vijeće Županijskog suda u Zagrebu 12. travnja 2022. potvrdilo je optužnicu protiv podnositelja, a kazneni postupak u vrijeme odlučivanja Europskog suda još je bio u tijeku. Podnositelju je 14. srpnja 2019. određen istražni zatvor zbog opasnosti od ponavljanja kaznenog djela i ometanja kaznenog postupka. Zbog istih razloga podnositelju je tijekom istrage više puta bio produljen istražni zatvor, dok je nakon podizanja optužnice produljivan isključivo zbog opasnosti od ponavljanja kaznenog djela. Domaći sudovi pritom su isticali međunarodni karakter i težinu kaznenih djela, ulogu podnositelja u zločinačkom udruženju, visok stupanj kriminalne volje te činjenicu da se svrha istražnog zatvora nije mogla ostvariti blažim mjerama. Više puta razmatrali su i njegove prigovore koji su se odnosili na zdravstveno stanje i uvjete smještaja u zatvoru, zaključivši da mu je tijekom cijelog razdoblja bila osigurana odgovarajuća zdravstvena zaštita te da nisu postojali razlozi za ukidanje istražnog zatvora. Protiv odluka o produljenju istražnog zatvora podnositelj je podnosio žalbe i ustavne tužbe koje su bile odbijene. Istražni zatvor ukinut je 28. prosinca 2021., kada je podnositelj pušten na slobodu uz određivanje mjera opreza. Podnositelj je u Zatvoru u Zagrebu boravio od 14. srpnja 2019. do 28. prosinca 2021, dakle 2 godine, 5 mjeseci i 14 dana. Podnositelj je tijekom trajanja istražnog zatvora u dva navrata podnio

zahtjeve za sudsku zaštitu predsjedniku Županijskog suda u Zagrebu zbog navodno neodgovarajućih uvjeta smještaja i zdravstvene skrbi. Nadležna tijela, nakon pribavljenih očitovanja uprave Zatvora u Zagrebu i liječnika Zatvorske bolnice, utvrdila su da su mu bili osigurani primjereni uvjeti smještaja i odgovarajuća zdravstvena zaštita. Protiv tih odluka podnositelj je koristio pravna sredstva i podnosio ustavne tužbe, koje je Ustavni sud Republike Hrvatske odbio.

Europski sud je razmatrao prigovor podnositelja zbog neodgovarajućih uvjeta smještaja za vrijeme boravka u istražnom zatvoru na temelju čl. 3. Konvencije. Prigovor o duljini trajanja istražnog zatvora, kao i da se istražni zatvor nije temeljio na relevantnim i dostatnim razlozima, te da domaće vlasti nisu ispitale mogućnost primjene manje restriktivnih mjera je razmatrao na temelju čl. 5. st. 3. Konvencije.

Članak 3. Konvencije

Sud je podsjetio na opća načela razvijena u svojoj sudskoj praksi u pogledu neodgovarajućih uvjeta u kojima borave osobe lišene slobode, osobito na presudu [Muršić protiv Hrvatske](#)¹ ([VV], br. 7334/13, st. 96.-101., 20. listopada 2016.), prema kojoj ozbiljan nedostatak osobnog prostora predstavlja važan čimbenik pri ocjeni jesu li uvjeti boravka ponižavajući u smislu čl. 3. Konvencije. Također je istaknuo da je u predmetima *Muršić protiv Hrvatske* i *Ulemek protiv Hrvatske*² (br. 21613/16, st. 71.-120. i 126.-146., 31. listopada 2019.) već utvrdio povredu čl. 3. Konvencije u odnosu na uvjete boravka u Zatvoru u Zagrebu koji su usporedivi s onima u ovom predmetu.

Zastupnica Republike Hrvatske pred Europskim sudom je tvrdila da je podnositelj tek nakon podnošenja zahtjeva Sudu proširio svoje prigovore na preostalo razdoblje boravka u istražnom zatvoru, da se prvotno žalio isključivo na nedostatak osobnog prostora manjeg od 3 m² te da su razdoblja tijekom kojih je raspolagao s manje od 3 m² bila kratka i povremena. Nadalje je istaknula da je podnositelju bio omogućen dvosatni boravak na otvorenom svaki dan te da su ostali uvjeti u Zatvoru u Zagrebu bili odgovarajući.

Europski sud nije prihvatio te navode. Utvrdio je da je podnositelj, nakon što je zaprimio odluku Ustavnog suda³ koji je razmotrio uvjete njegova boravka tijekom cijelog razdoblja lišenja slobode proširio svoj zahtjev na cjelokupno razdoblje, uključujući i razdoblja tijekom kojih je raspolagao s više od 3 m² osobnog prostora.

Ponovio je i da postoji snažna pretpostavka povrede čl. 3. Konvencije kada osobni prostor kojim raspolaže osoba lišena slobode iznosi manje od 3 m² te da se ta pretpostavka može oboriti samo ako su kumulativno ispunjeni određeni uvjeti, među ostalim da su odstupanja od minimalnog potrebnog prostora kratkotrajna, povremena i manja. Europski sud je naveo da je podnositelj u idućim razdobljima raspolagao s osobnim prostorom manjim od 3 m²: 9.6.2021. – 29.6.2021. (21 dan je imao na raspolaganju 2,8 m² po zatvoreniku), 5.7.2021. – 23.7.2021. (19 dana je imao na raspolaganju 2,8 m² po zatvoreniku), 7.8.2021. – 26.8.2021. (20 dana je imao na raspolaganju 2,8 m² po zatvoreniku), 29.8.2021. – 13.9.2021. (16 dana je imao na raspolaganju 2,8 m² po zatvoreniku). Slijedom navedenog, utvrdio je da razdoblja tijekom kojih je podnositelj raspolagao s manje od 3 m² nisu bila ni kratkotrajna ni povremena.

¹ Analiza presude je dostupna na [hrvatskom jeziku](#).

² Analiza presude je dostupna na [hrvatskom jeziku](#).

³ Podnositelj je 5. travnja 2022. zaprimio odluku Ustavnog suda od 9. ožujka 2022., te je 27. travnja 2022. proširio prigovore pred Europskim sudom na cijelo razdoblje trajanja istražnog zatvora.

Sud je također primijetio da je tijekom više razdoblja podnositelj raspolagao s između 3 i 4 m² osobnog prostora, dok je u određenim razdobljima imao na raspolaganju i više od 4m² osobnog prostora. Utvrđenja Europskog suda odnose se na iduća razdoblja: 14.7.2019 – 6.2.2020. (6 mjeseci i 24 dana je imao na raspolaganju između 3,9 – 4,88 m² po zatvoreniku), 11.2.2020. – 13.2.2020. (3 dana je imao na raspolaganju između 3,9 – 4,88 m² po zatvoreniku), 23.7.2021. – 7.8.2021. (16 dana je imao na raspolaganju 3,2 m² po zatvoreniku), 26.8.2021. – 29.8.2021. (4 dana je imao na raspolaganju između 3,2 – 3,9 m² po zatvoreniku). Budući da tužena država nije precizno navela koliko je dugo tijekom pojedinih razdoblja raspolagao s više od 4 m², iako je bila dužna dostaviti detaljan prikaz uvjeta smještaja podnositelja, Sud je smatrao da je osobni prostor tijekom tih razdoblja potrebno ocijeniti kao manji od 4 m². Istaknuo je da u takvim okolnostima raspoloživi osobni prostor predstavlja važan element u ocjeni primjerenosti uvjeta smještaja te podsjetio da je iste uvjete u Zatvoru u Zagrebu već ocijenio protivnima čl. 3. Konvencije u predmetu *Ulemek protiv Hrvatske* (br. 21613/16, st. 127.-129., 31. listopada 2019.).

Slijedom svoje ustaljene sudske prakse, Europski sud je zaključio da su uvjeti boravka podnositelja tijekom navedenih razdoblja bili neodgovarajući. Stoga je ovaj dio zahtjeva proglasio dopuštenim te utvrdio povredu čl. 3. Konvencije.

U odnosu na dio prigovora koji se odnosio na uvjete boravka podnositelja u Zatvoru u Zagrebu tijekom preostalih razdoblja istražnog zatvora, Sud je utvrdio da, uzimajući u obzir cjelokupni materijal kojim raspolaže, taj dio zahtjeva ne upućuje na postojanje povrede prava i sloboda zajamčenih Konvencijom ili njezinim protokolima.

Stoga je taj dio zahtjeva odbacio kao očigledno neosnovan.

Članak 5. stavak 3. Konvencije

Europski sud je utvrdio da su domaći sudovi temeljito razmotrili sve relevantne okolnosti i svoje odluke utemeljili na konkretnim činjenicama predmeta. Pri tome su se pozvali na razloge koji, prema sudskoj praksi Europskog suda, mogu opravdati određivanje i produljenje istražnog zatvora, kao i na okolnosti važne za ocjenu razumnosti njegova trajanja, uključujući osobitu složenost kaznenog postupka koji se odnosio na organizirani kriminal i kriminalne aktivnosti s međunarodnim elementom, prirodu kaznenih djela koja su se podnositelju stavljala na teret te njegovu navodnu značajnu ulogu u kriminalnoj organizaciji. Sud je pritom naveo da domaći sudovi nisu koristili općenite i apstraktne razloge za produljenje istražnog zatvora, već relevantne i dostatne razloge.

Nadalje je primijetio da je, unatoč složenosti predmeta, istraga dovršena u roku kraćem od jedne godine, dok je sudski postupak pokrenut u razdoblju manjem od dvije godine od podizanja optužnice, pri čemu je u tom trenutku podnositelj već bio pušten iz istražnog zatvora.

Uzimajući u obzir navedeno, Europski sud je zaključio da je istražni zatvor podnositelja bio utemeljen na relevantnim i dostatnim razlozima, uz poštovanje zahtjeva „posebne pažnje“ u postupku.

Zaključno, Europski sud je taj dio zahtjeva proglasio nedopuštenim kao očigledno neosnovan, te ga odbacio na temelju čl. 35. st. 4. Konvencije.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2026. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava